

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Olgy Klímové a soudců Mgr. Jiřího Levého a JUDr. Marty Havlové ve věci žalobce [údaje o účastníkovi] JUDr. Josefem Biňovcem, advokátem se sídlem Strossmayerovo náměstí 977/2, 170 00 Praha 7, proti [údaje o účastníkovi] Mgr. Ivanou Palánovou, advokátkou se sídlem Bezručova 33, Plzeň, 2. ČSOB Pojišťovně, a.s., IČ 45334306 se sídlem Masarykovo náměstí 1458, 532 18 Pardubice – Zelené Předměstí, o náhradu nemajetkové újmy ve výši 70.000 Kč s příslušenstvím, o odvolání 1. a 2. žalovaného do rozsudku Okresního soudu Plzeň-jih z 27.7.2016 č.j. 8 C 20/2016-140,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v napadené části, tj. vyjma výroku II., potvrzuje.**
- II. Žalovaní jsou povinni zaplatit žalobci společně a nerozdílně náklady odvolacího řízení 11.491 Kč tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.**

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem soud I. stupně 1. a 2. žalovanému uložil zaplatit žalobci společně a nerozdílně na náhradě nemajetkové újmy částku 30.000 Kč spolu s úrokem z prodlení 8,05 % z této částky od 13.10.2015 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok I). Ve zbývajících částech do částky 40.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% z této částky od 13.10.2015 do zaplacení žalobu zamítl (výrok II). Dále rozhodl, že žalovaní jsou povinni zaplatit žalobci společně a nerozdílně na náhradě nákladů řízení k rukám advokáta JUDr. Josefa Biňovce částku 26.317 Kč a náhradu za 21 % DPH ve výši 5.527 Kč, celkem částku 31.844 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok III). Konečně rozhodl, že žalovaní nemají mezi sebou právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV) a oběma žalovaným uložil povinnost zaplatit společně a nerozdílně státu na účet Okresního soudu Plzeň-jih soudní poplatek ve výši 1.000 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok V).

Pokud jde o odůvodnění výroku I uvedl soud I. stupně, že bolestné, další nemajetkové újmy a ztížení společenského uplatnění podle § 2958 zák. č. 89/2012 Sb. (dále obč. zákoník) tvoří jednotlivé dílčí nároky, které samostatně vznikají a samostatně se promlčují a každý je odškodňován zvlášť. Druhý žalovaný žalobce odškodnil zálohovou částkou na bolestné ve výši 250.000 Kč. Žalobce požaduje náhradu za nemajetkovou újmu způsobenou ublížením na zdraví v důsledku nehody, nedbalostí žalovaného při jízdě motorovým vozidlem, kdy nerespektoval pravidla silničního provozu, nepřizpůsobil rychlost vozidla stavu a povaze vozovky a svým schopnostem. Žádná kritéria, na základě nichž lze dospět k jednoznačnému závěru o částce, která má být přiznána nejsou stanovena. Soud I. stupně se tak zaměřil na vztahy žalobce v rodině, jeho věk v době dopravní nehody, jeho hmotnou závislost na škůdci a konečně na morální zadostiučinění, pokud jde o 1. žalovaného, i žalovaného 2., který je účasten vztahu v rámci pojistného vztahu mezi ním a 1. žalovaným. Zkoumal míru zavinění, postoj k dopravní nehodě, dopad události do sféry původce, jeho majetkové poměry a dále jak uvedeno v důvodech rozhodnutí soudu prvního stupně. Pokud jde o žalobce, dospěl k závěru, že největší újmu utrpěl zásahem do jeho vztahu v rodině, když se nemohl věnovat běžným činnostem, svému synovi, svým koníčkům. Žalobce byl omezen v kontaktu s kamarády, rodinou, po nehodě byl absolutně neschopný. Dopravní nehoda neměla vliv na jeho rozchod s přítelkyní. 1. žalovaný byl potrestán v rámci trestního řízení. Byl uznán vinným spácháním přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 9 měsíců, přičemž tento mu byl odložen podmíněně na zkušební dobu 20 měsíců. 2. žalovaný na náhradě nemajetkové újmy vyplatil zálohově částku 30.000 Kč. Tu shledal okresní soud nedostačující a nárok určil podle své úvahy za použití § 136 o.s.ř., když dospěl k závěru, že při určení výše relativní satisfakce je nutno zejména přihlížet k prvořadě satisfakční funkci přiznávané peněžité částky, kterou je sledováno zajistit odpovídající vyvážení a zmírnění nemajetkové újmy vzniklé na osobnosti postižené fyzické osoby. Dopravní nehoda, kterou 1. žalovaný způsobil, žalobce omezila v jeho rodinných vztazích a jeho koníčcích. Nejvíce byl postižen v oblasti vztahů v rodině a za to mu přiznal částku 15.000 Kč. Další částku 10.000 Kč uvažoval za újmu vzniklou mu pobytem v nemocnici a konečně 5.000 Kč měl za to, že vyjadřuje to, zda se žalobci od žalovaného dostalo morálního zadostiučinění. Žalovaný s žalobcem komunikoval, po nehodě byl mu nápomocen v administrativních záležitostech, projevil lítost, staral se o to, aby 2. žalovanému bylo vše nahlášeno. Nenabídl však žádnou kompenzaci, a proto na tuto oblast soud I. stupně uvažoval s částkou 5.000 Kč Celkem tak žalobci přiznal částku 10.000 Kč a ve zbývající části žalobu spolu s úrokem z prodlení zamítl. Výrok o nákladech řízení odůvodnil ust. § 142 odst. 3 o.s.ř.

Proti tomuto rozhodnutí podal 1. žalovaný odvolání. Uvedl v něm, že nemá námitek proti zjištěnému skutkovému stavu, ale vytýkal, že soud I. stupně nepostupoval správně při hodnocení důkazů a že věc nesprávně právně posoudil. Předmětem řízení byla část nároků, které žalobci náleží ve smyslu ust. § 2958 obč. zákoníku, konkrétně nárok na peněžní náhradu za další nemajetkovou újmu – duševní útrapy. Se soudem I. stupně souhlasil v tom směru, že se jedná o samostatný nárok, který musí mít také samostatný skutkový základ. Ustanovení § 2958 nově oproti starší právní úpravě zakotvuje nárok na náhradu duševních útrap v rámci odškodnění újmy na zdraví. Důvodnost a výši nároku však podmiňuje pouze kritériem zásady slušnosti a je tedy určeno především soudem, aby posoudil, zda nárok vůbec vznikl a poté v rámci pravidel určených předmětným ustanovením určil přiměřenou náhradu. Soud I. stupně po provedení dokazování dospěl k závěru, že nárok na náhradu tzv. duševních útrap vznikl a při určení přiměřenosti náhrady stanovil několik okruhů, jejichž posouzením odůvodnil vznik nároku. Jednalo se o 1. vztahy v rodině, dále 2. věk žalobce v době dopravní nehody, 3. kritériem byla hmotná závislost na škůdci a 4. morální zadostiučinění. Žalovaný se domnívá, že zvolený postup soudu I. stupně není správný, neboť tato kritéria byla využita při objektivizování nároků na náhradu nemajetkové újmy při úmrtí poškozeného a při odškodňování tzv. sekundárních obětí a v případě posouzení velice těžkých následků na zdraví trvalého rázu. V daném případě ale předmětem posouzení bylo a mělo být, zda žalobce v průběhu léčby úrazu a v souvislosti s úrazem utrpěl nějaké další

nemajetkové újmy, které nebyly odškodněny v rámci bolestného, náhrady na ztrátě na výdělku, nákladů léčení, ušlého zisku, případně ztížení společenského uplatnění. Tímto směrem se však úvahy soudu neodvíjely. Soud vyčlenil shora uvedené oblasti a každou jednotlivou oblast ohodnotil částkou 17.500 Kč dle žalované částky. Takový postup je nelogický a rozhodně neodpovídá zásadám slušnosti, resp. s tímto kritériem soud přiznanou náhradu nijak nepoměřuje a neodůvodňuje. Dále má za to, že není možné zohledňovat a jakýmkoliv způsobem hodnotit, že žalobci nenabídl žádnou finanční kompenzaci. Právě z důvodu finančního odškodnění existuje a je povinné pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla. Dále poukázal i na to, že žalovaným soud uložil na náhradu další nemajetkové újmy celkovou částku 30.000 Kč, když právě tato částka již 2. žalovanou na tento nárok byla uhrazena. Navrhoval, aby odvolací soud rozhodnutí přezkoumal, rozsudek změnil tak, že se žaloba v celém rozsahu zamítá a oběma žalovaným přiznal nárok na náhradu nákladů řízení.

Také 2. žalovaná podala proti rozsudku soudu I. stupně odvolání, a to především proto, že soud první instance věc nesprávně právně posoudil a je tak dán odvolací důvod ve smyslu ust. § 205 odst. 2 písm. g) o.s.ř. Stejně jako 1. žalovaný zmínila, že předmětem žaloby byla pouze část nároku, které žalobci náleží ve smyslu ust. § 2958 obč. zákoníku, že se jedná o samostatný nárok, kdy jeho důvodnost a výše je podmíněna pouze kritériem zásady slušnosti a je tedy určeno především soudem, aby posoudil, zda nárok vůbec vznikl a poté v rámci pravidel určených předmětným ustanovením určil přiměřenou náhradu. V daném případě soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že nárok na náhradu tzv. duševních útrap vznikl a stanovil několik okruhů, jejichž posouzením odůvodnil vznik nároku. Postup, který zvolil, podle žalované není správný, když v daném případě předmětem posouzení bylo a mělo být, zda žalobce v průběhu léčby úrazu a v souvislosti s úrazem utrpěl nějaké další nemajetkové újmy, které nebyly odškodněny v rámci bolestného, náhrady na ztrátě na výdělku, nákladů léčení, ušlého zisku, případně ztížení společenského uplatnění. Rovněž i ona postup soudu I. stupně označila za nelogický, neodpovídající zásadám slušnosti, resp. že tímto kritériem soud přiznanou náhradu nijak nepoměřuje a neodůvodňuje. Soud má ohodnotit a na základě své úvahy odůvodnit přiměřenost poskytnutého zadostiučinění na základě objektivně se projevivších duševních útrap žalobce. Nejvyšší náhradu 10.000 Kč přiznal soud na oblast vztahů v rodině, když toto odůvodnil tím, že žalobce nemohl vozit svého syna na tréninky fotbalu. Vůbec se ale nezabýval tím, jaký reálný dopad do sféry žalobce měla tato skutečnost, jak narušila nebo nenarušila jeho vztahy se synem apod. Stejně tak kritérium soudem stanovené jako věk žalobce soud ohodnotil 10.000 Kč s nelogickým odůvodněním, že žalobce patří mezi aktivní lidi a péče v nemocnici pro něj byla nepříjemná. Podle názoru žalované naopak věk žalobce mohl v předmětném případě sehrát pozitivní roli, neboť žalobce utrpěl závažný úraz, ale beze sporu i díky mladému věku se podařilo žalobce vyléčit s minimálními následky. Také se domnívá, že není možné zohledňovat a jakýmkoliv způsobem hodnotit, že žalovaný č. 1 žalobci nenabídl žádnou finanční kompenzaci. Právě z důvodu finančního odškodnění existuje a je povinné pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla. V daném případě naopak se žalovaný č. 1 aktivně zajímal o žalobcův stav a omluvil se mu. Podle názoru žalované č. 2 osobám odpovědným za provoz vozidla nelze standardně ukládat, aby platily ještě nějaké další odškodnění nad rámec povinného pojištění, neboť takový není a nebyl úmysl zákonodárce. Žalovaný č. 1 se k věci postavil tzv. „čelem“, že byl se žalobcem v kontaktu a udělal vše proto, aby se mu dostalo odškodnění od jeho pojistitele. Konečně naprosto nelogický je závěr soudu, že tedy žalobci náleží na náhradu další nemajetkové újmy celková částka 30.000 Kč a žalovaným uložil napadeným rozsudkem tuto částku uhradit, když právě tato částka byla již žalovanou č. 2 na tento nárok uhrazena. Ve svých úvahách soud nedospěl k závěru, že by žalobci na náhradu další nemajetkové újmy náležela částka 60.000 Kč a protože žalovaná č. 2 již na tento nárok částku 30.000 Kč plnila, tak by žalobci přiznal nároky dle výroků napadeného rozsudku. Pouze konstatuje, že částku 30.000 Kč poskytnutou žalovanou č. 2 považuje za nedostatečnou, ve svých úvahách s tímto konstatováním nijak nepracuje. Pokud soud I. stupně dospěl ve svých úvahách k závěru, že důvodný je nárok

žalobce na náhradu nemajetkové újmy v celkové částce 30.000 Kč, pak měl žalobu v celém rozsahu zamítnout. Navrhovala, aby odvolací soud napadené rozhodnutí přezkoumal, rozsudek změnil tak, že se žaloba v celém rozsahu zamítá a žalovaným 1 a 2 přiznal nárok na náhradu nákladů řízení.

Žalobce ve vyjádření k odvolání 2. žalované uvedl, že žalovaná č. 2 ve svém odvolání označuje další nemajetkovou újmu za duševní útrapy, přičemž zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník takto další nemajetkovou újmu nevysvětluje. Přestože občanský zákoník v žádném ze svých ustanovení další nemajetkovou újmu nedefinuje, můžeme pod tento pojem podřadit strach z léčení, nevhodné podmínky v nemocničním prostředí např. ponechání odhaleného poškozeného před ostatními pacienty, nutnost poškozeného vylučovat v přítomnosti dalších osob, zásah do práva na čest a důstojnost, strach z budoucnosti, pocity méněcennosti, nesamostatnost a závislost na pomoci třetích osob, dlouhé odloučení od blízkých osob, nemožnost věnovat se po dobu léčení svému zaměstnání, svým koníčkům a společenským a sportovním aktivitám. Takto chápané další nemajetkové újmy je třeba odškodnit peněžitou náhradou podle zásad slušnosti. Občanský zákoník však žádným způsobem nestanoví, co jsou ony zásady slušnosti, lze však předpokládat, že při jejich určování by mělo být přihlíženo k přiměřenosti a spravedlnosti v každém konkrétním případě. Při určování výše náhrady za další nemajetkové újmy musí soud vycházet z několika okolností, a to jak na straně škůdce, tak na straně poškozené. Těmito okolnostmi jsou na straně škůdce forma zavinění (zda byla škoda způsobena úmyslně či z nedbalosti), postoj škůdce k celé věci (tj. zda škůdce projevil lítost, či odmítá vinu), dopad celé události do sféry škůdce (např. jeho vlastní zranění či psychické problémy související s událostí) a majetkové poměry škůdce. Na straně poškozeného musí soud zvažovat jeho spoluzavinění (tj. zda se nějakým způsobem podílel na vzniku škody, např. tím, že se ve vozidle nepřipoutal bezpečnostním pásem), intenzitu rodinných vazeb, intenzitu společenských styků poškozeného, věk poškozeného, sportovní a společenské aktivity poškozeného před dopravní nehodou. Výše popsány okolnostmi se soud I. stupně ve svém rozhodnutí zabýval a podrobně a srozumitelně je rozepsal. Právní názor soudu I. stupně žalobce respektoval, ale soudem přiznanou částku ve výši 30.000 Kč za další nemajetkovou újmu nepocituje jako adekvátní a má za to, že by si zasloužil částku vyšší. Podotkl, že žalovaná v odůvodnění svého odvolání nejprve souhlasí s tím, že nárok na další nemajetkovou újmu je samostatným nárokem. Později však tento nárok míchá s nárokem na bolestné, na ztrátu na výdělku, na náklady léčení, na ušlý zisk, na ztížení společenského uplatnění a tvrdí, že soud I. stupně postupoval nelogicky a v rozporu se zásadami slušnosti. Žalobce je naopak přesvědčen, že úvahy žalované č. 2 jsou nelogické a v rozporu se zásadami slušnosti. Soud I. stupně při určování výše náhrady za další nemajetkovou újmu přihlédl k tomu, že žalovaná č. 2 již žalobci poskytla částku ve výši 30.000 Kč jako náhradu za nemajetkovou újmu. Dospěl však k závěru, že vzhledem k okolnostem případu je tato částka nedostačující a nárok žalobce určil podle své úvahy v souladu s ust. § 136 zák. č. 99/1963 Sb., a rozhodl, že žalobce má nárok ještě na další částku ve výši 30.000 Kč jako náhradu za další nemajetkovou újmu. Ve svém rozhodnutí rozebral, jak tato částka byla rozložena mezi jednotlivá kritéria. Navrhoval, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně potvrdil a žalobci přiznal náklady odvolacího řízení.

Odvolací soud podle § 212 o.s.ř. přezkoumal napadené rozhodnutí, přihlédl k podanému odvolání a k vyjádření a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Žalobce se po žalovaných domáhal další nemajetkové újmy způsobené mu v souvislosti s úrazem ze dne 2.12.2014, jež utrpěl v důsledku provozu vozidla ve vlastnictví žalovaného č. 1, odpovědnostně pojištěného u žalovaného č. 2. Mezi účastníky bylo nesporné, že dne 2.12.2014 došlo k dopravní nehodě a že za škodnou událost je odpovědný žalovaný č. 1, resp. ve smyslu ust. § 9 zák. č. 168/1999 Sb. 2. žalovaná jako odpovědnostní pojistitel žalovaného č. 1. Žalobce u ní původně uplatnil na náhradu nemajetkové újmy částku 150.000 Kč. Žalovaná č. 2 mu poskytla na náhradu nemajetkové újmy částku 30.000 Kč a žalobce se podanou žalobou domáhal zaplacení

70.000 Kč. Krom výplaty částky 30.000 Kč na nemajetkovou újmu vyplatila žalovaná č. 2 žalobci zálohu na bolestné ve výši 150.000 Kč. Z důkazů provedených v řízení bylo zjištěno, že dne 2.12.2014 se žalobce střetl s vozidlem 1. žalovaného, který byl následně uznán vinným spácháním přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 tr. zák. a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání 9 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu 20 měsíců. Žalobce utrpěl polytrauma – hemoperitoneum, zhmoždění nadledviny, mnohočetné zlomeniny žeber, zhmoždění plic, laceraci a zhmoždění jater, zhmoždění sleziny, vymknutí kyčle vlevo, otevřenou ránu kolena vpravo, zhmoždění levého ramenního kloubu, zlomeninu diafýzy ulny a pneumotorax vpravo. Ve Fakultní nemocnici byl hospitalizován od 2.12.2014 na různých odděleních do 8.1.2015, kdy byl propuštěn do domácího ošetřování. V pracovní neschopnosti byl až do 13.7.2015. Po propuštění z nemocnice nebyl soběstačný, zpočátku se o něj starala 14 dnů matka a pak přítelkyně [jméno] [příjmení].

Podle § 2058 obč. zákona při ublížení na zdraví odčiní škůdce újmu poškozeného peněžitou náhradou vyvažující plně vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy; vznikla-li poškozením zdraví překážka lepší budoucnosti poškozeného nahradí mu škůdce i ztížení společenského uplatnění. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.

Odvolací soud se především ztotožňuje s názorem, že vyjmenované nároky představují samostatné dílčí nároky. Vedle relativně vyhraněných a dosavadně literaturou i soudní praxí definovaných nároků náhrady za bolest a ztížení společenského uplatnění je pojem dalších nemajetkových újem v kategorii dosti neurčitou a dosud nepojmenovanou. Nabízí se závěr v literatuře uváděný, že jde o jakousi kategorii zbytkovou, která bez bližšího vymezení pokrývá ostatní újmy spojené se zdravotně podloženým zásahem do duševní a tělesné integrity, avšak pod pojem uvedených dvou nároků se nevejdou. Může tedy jít o nepříznivé dopady do sféry poškozeného, které nejsou bolestivé a které nemají trvalý charakter, tedy zejména různá dočasná omezení v dosavadních aktivitách (dieta, fixace končetiny, hospitalizace, omezení v běžném životě po přechodnou dobu apod.), nicméně jsou vnímána natolik intenzivně, že je bude namístě odškodnit peněžitou náhradou. Pro stanovení výše náhrady zákon nestanoví žádné hledisko, resp. určuje, že nelze-li výši náhrady určit, stanoví se podle zásad slušnosti. Vyčíslení nemajetkové újmy v penězích je zvláště obtížné, a proto nutno vzít zřetel na to, aby, bude-li taková náhrada přiznána, byla přiznána v takovém rozsahu, aby se to jevilo slušným jak pro poškozeného, ale na druhé straně, aby forma slušnosti byla zachována ve vztahu ke škůdci. Je nesporné, že žalovaná č. 2 na tento nárok žalobci vyplatila zálohově částku 30.000 Kč. Tedy akceptovala, že takový nárok žalobci vznikl. Sporná je výše částky, která by byla odpovídající vzniklé nemajetkové újmě, nebyla v rozporu se zásadami slušnosti a vyjádřila plně náhradu té újmy prokazatelně mu způsobené žalovaným č. 1, která nebude odškodněna v rámci dalších nároků podle § 2958 obč. zákona. Žádná přesná kritéria krom pojmu „zásady slušnosti“ zákon neobsahuje a nutno tedy souhlasit s postupem, kdy soud I. stupně se volnou úvahou snažil dopracovat k výši částky, která by spravedlivě v souladu se zásadami slušnosti vyjádřila to, jaká újma žalobci vznikla. Se soudem I. stupně nelze plně souhlasit, když aplikoval ta kritéria, která byla využita při objektivizování nároků na náhradu majetkové újmy při úmrtí poškozeného a při odškodňování tzv. sekundárních obětí a v případě posouzení velice těžkých následků na zdraví trvalého rázu. Na druhé straně nelze pominout, že žalobci vznikly útrapy spojené nejenom vlastní léčbou, ale i tím, že byl na poměrně dlouhou dobu vyřazen ze svého dosavadního způsobu života. Po propuštění z nemocnice byl odkázán na péči své rodiny a blízkých a sám nebyl schopen vykonávat péči o své dítě, kterou dosud poskytoval. Vědomí, že ve svém věku musí snášet pocit bezmoci, že je odkázán na péči rodičů a dalších osob je způsobilé útrapy vyvolat. Závisí na charakteru a psychické odolnosti každého jedince protože jde o duševní stav, který nelze objektivně zjistit. Žalobce vylíčil, jak to vše na něj působilo a jak obtížně se s tím vyrovnával. Především s vlastní hospitalizací, kdy v té době docházelo k největšímu omezení v dosavadním běžném životě žalobce. Také fixace zlomenin jsou vnímány natolik intenzivně, že je namístě odškodnit je

peněžitou náhradou. Po dobu léčby žalobce bylo jeho omezení v dosavadním běžném životě různé intenzity. Nejvíce omezen byl v době hospitalizace a postupně docházelo ke zlepšení. Do doby než skončila pracovní neschopnost žalobce stále jistá omezení v běžném způsobu života (nemožnost věnovat se sportovní činnosti, vystupování s kapelou) přetrvávala. Nejvýrazněji byl žalobce omezen po dobu pobytu v nemocnici, kdy nemohl dělat vůbec nic ze svého jinak běžného způsobu života, byl plně odkázán na péči ve zdravotním zařízení, byl nucen podrobovat se různým zákrokům, žít ve společnosti dalších hospitalizovaných, a to vše jen proto, že bylo třeba léčit následky újmy na zdraví, kterou mu způsobil žalovaný I. Uváží-li odvolací soud, že žalovaný byl v nemocnici asi 37 dnů, pak částka 30.000 Kč, kterou žalovaný č. 2 žalobci vyplatil jako zálohu, se jeví optimálním ohodnocením nemajetkové újmy způsobené strádáním pobytem v nemocnici a absolutní ztrátou dosavadního způsobu života. Částka 800 Kč za den (přibližně) za pobyt v nemocnici za shora zmíněných okolností není neslušná. Soud I. stupně uzavřel, že částka 30.000 Kč, která žalobci byla vyplacena žalovanou č. 2 není odpovídající. Pokud žalobci přiznal se zřetelem na již vyplacenou částku 30.000 Kč dalších 30.000 Kč, pak celková částka 60.000 Kč s ohledem na shora uvedené v rozporu se zásadami slušnosti není. I po propuštění z nemocnice byl žalobce stále omezen ve svém způsobu života. tj. od 8.1.2015 do 13.7.2015, kdy došlo ke skončení jeho pracovní neschopnosti. Pokud žalobce obdrží další částku 30.000 Kč za dobu necelých 6 měsíců, dostane se mu za všechny komplikace v jeho běžném životě a útrapy s tím spojené 5.000 Kč za měsíc (tj. necelých 170 Kč denně). Opět nejde o zásadám slušnosti odporující plnění. Újmy, které žalobci vznikly, se jen těžko vyjadřují v penězích, žádná objektivní kritéria stanovená nejsou a ani být stanovená nemohou a pokud odvolací soud rozhodnutí soudu I. stupně podle § 219 o.s.ř. potvrdil s tím, že krom částky přiznané tímto soudním rozhodnutím již žalobci bylo vyplaceno dalších 30.000 Kč naznačil, po jak dlouhou dobu a v jaké intenzitě byl žalobce omezen v dosavadním způsobu života, a že výplata celkem částky 60.000 Kč je s ohledem na dobu trvání daných omezení je víc než přiměřená. Proto odvolací soud rozhodnutí soudu prvního potvrdil včetně výroku o nákladech řízení, o nichž bylo rozhodnuto správně v souladu s ust. § 142 odst. 3 o.s.ř. včetně výroku V.

Pokud jde o náklady odvolacího řízení byla jejich náhrada přiznána, pokud jde o odměnu za zastoupení advokátem podle § 6 odst. 1 a § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. advokátního tarifu z tarifní hodnoty ve výši 30.000 Kč, tj. 2.300 Kč za každý z úkonů uvedený v § 11 odst. 1, které byly zástupcem žalobce účtovány. Dále za požadovaný počet režijních úkonů přináležejících ke každému úkonu právní služby a konečně cestovné ve výši zástupce žalobce požadované. K tomu pak náleží i náhrada za daň z přidané hodnoty.

Pokud jde o náklady odvolacího řízení požadoval žalobce náhradu za odměnu právního zástupce za 3 úkony právní služby, kdy tarifní hodnotou je částka 70.000 Kč, přičemž odměna za 1 úkon právní služby činí částku ve výši 3.900 Kč, tedy za 3 úkony se jedná o částku 11.700 Kč, režijní paušály za 3 úkony právní služby činí částku 900 Kč, na cestovním účtoval do Plzně a zpět dne 7.2.2017, kdy najel 186 km (93 km tam a zpět), což odpovídá náhradě cestovního ve výši 1.097 Kč. Cestovní náhrady celkem činí 1.097 Kč, základní náhrady 725 Kč a náhrady za spotřebu 372 Kč. Rovněž účtoval ztrátu času stráveného cestou do Plzně a zpět ve výši 100 Kč za každou započatou půlhodinu. Jednou cestou tam právní zástupce promeškal 1 hodinu a 15 minut, což jsou celkem 3 započaté půlhodiny za cestu tam a zpět se tak jedná o 6 půlhodin, což odpovídá částce ve výši 600 Kč. V celkové výši zástupce žalobce vyčíslil náklady odvolacího řízení ve výši 14.297 Kč, což po připočtení 21 % DPH odpovídá částce ve výši 17.299 Kč. Náhrada pokud jde o náklady odvolacího řízení však byla přiznána, pokud jde o odměnu za zastoupení advokátem podle § 6 odst. 1 a § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. advokátního tarifu z tarifní hodnoty ve výši 30.000 Kč, tj. 2.300 Kč za každý z úkonů uvedený v § 11 odst. 1, které byly zástupcem žalobce účtovány. Dále za požadovaný počet režijních úkonů přináležejících ke každému úkonu právní služby a konečně cestovné ve výši zástupcem žalobce požadované. K tomu pak náleží i náhrada za daň z přidané hodnoty. Celkem náklady odvolacího řízení činí

částku 6.900 Kč na odměně, 900 Kč za náhrady, DPH 1638 Kč, cestovné 1079 Kč, a ztrátu času 600 Kč, DPH z náhrad 356 Kč tedy 11.491 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla dosud vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání se podává do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Plzeň 7. února 2017

JUDr. Olga Klímová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Eva Charvátová
v zast. Eva Šnajdrová